

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, **«4 февраля 1843 г.: Память Θεόδωρου Κολοκοτρώνη»**. (статья на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

4 Φεβρουαρίου 1843 : Μνήμη Θεόδωρου Κολοκοτρώνη.

Την 4η Φεβρουαρίου 1843 έφυγε από αυτή τη ζωή ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο «Γέρος του Μωριά», η σπουδαία αυτή μορφή της Ελληνικής Επανάστασης, ο πρωταγωνιστής της Παλιγγενεσίας, ο κεντρικός ήρωας της Ελευθερίας μας.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης γεννήθηκε, όπως αναφέρει στα απομνημονεύματά του που υπαγόρευσε στον τίμιο δικαστή Γεώργιο Τερτσέτη, **«εις τα 1770, Απριλίου 3, την Δευτέρα της Λαμπρής... εις ένα**

βουνό, εις ένα δέντρο αποκάτω, εις την παλαιάν Μεσσηνίαν, ονομαζόμενον Ραμαβούνι». Ήταν υιός του καπετάνιου Κωνσταντή Κολοκοτρώνη (1747-1780) από το Λιμποβίσι Αρκαδίας και της Γεωργίτσας Κωτσάκη, κόρης προεστού από την Αλωνίσταινα Αρκαδίας. Η οικογένεια των Κολοκοτρωναίων από το 16ο αιώνα, όταν και εμφανίζεται στο προσκήνιο της ελληνικής ιστορίας, βρίσκεται σε αδιάκοπο πόλεμο με τους Τούρκους και από το 1762 έως το 1806, εβδομήντα μέλη της οικογένειας εξοντώθηκαν από τους κατακτητές.

Το 1780, ο Θεόδωρος ήταν δέκα ετών, όταν ο πατέρας του σκοτώθηκε από τους Τούρκους, ένα γεγονός που σημάδεψε τη ζωή του. Στα 17 του έγινε οπλαρχηγός του Λεονταρίου και στα 20 του νυμφεύτηκε την κόρη του προεστού Αικατερίνη Καρούσου. Το 1806, κατά τη διάρκεια του διωγμού των κλεφτών από τους Τούρκους, κατόρθωσε να διασωθεί και να καταφύγει στη Ζάκυνθο, όπου κατατάχθηκε στον αγγλικό στρατό κι έφθασε μέχρι το βαθμό του ταγματάρχη. Το 1818 μύηθηκε στη Φιλική Εταιρεία και στις αρχές του 1821 αποβιβάστηκε στη Μάνη για να λάβει μέρος στον Αγώνα.

Στις 23 Μαρτίου του 1821 συμμετείχε στο υπό τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη στρατιωτικό σώμα που κατέλαβε την Καλαμάτα, σηματοδοτώντας την έναρξη και την πρώτη επιτυχία της Ελληνικής Επανάστασης. Η νίκη των Ελλήνων στο Βαλτέτσι (13 Μαΐου 1821) και η άλωση της Τρίπολης (23 Σεπτεμβρίου 1821), οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στον Κολοκοτρώνη και τον επέβαλαν ως αρχηγό του επαναστατικού στρατού της Πελοποννήσου.

Στη μάχη των Δερβενακίων (26 - 28 Ιουλίου 1822), όπου καταστράφηκε ο στρατός του Δράμαλη, αναδείχθηκε η στρατηγική του ιδιοφυΐα και η κυβέρνηση Κουντουριώτη τον διόρισε αρχιστράτηγο των επαναστατικών δυνάμεων. Η ίδια, όμως, κυβέρνηση θα τον φυλακίσει στην Ύδρα, κατά τη διάρκεια των εμφύλιων συρράξεων των ετών 1823 και 1824, όπου είχε πρωταγωνιστικό ρόλο, τότε που δολοφονήθηκε από τους αντιπάλους του ο γιος του Πάνος. Η ίδια κυβέρνηση που φυλάκισε τον Κολοκοτρώνη, θα τον απελευθερώσει, όταν τον Μάιο του 1825, ο Ιμπραήμ απειλούσε να καταστείλει την επανάσταση. Ο Κολοκοτρώνης θα κατορθώνει να κρατήσει ζωντανή την επανάσταση, εμπνέοντας και ενδυναμώνοντας τις Ελληνίδες και τους Έλληνες στις δύσκολες στιγμές.

Μετά την απελευθέρωση συντάχθηκε με τον Ιωάννη Καποδίστρια, αλλά μετά τη δολοφονία του Κυβερνήτη, κατά τη διάρκεια της Αντιβασιλείας διώχθηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο τον Μάιο του 1834. Μετά την ενηλικίωσή του, ο Όθωνας του χάρισε την ποινή, τον διόρισε σύμβουλο της Επικρατείας και τον ονόμασε αντιστράτηγο.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Κολοκοτρώνης τα πέρασε στην Αθήνα με την Μαργαρίτα Βελισσάρη (η σύζυγός του είχε πεθάνει το 1820). Την ίδια περίοδο υπαγόρευσε στον Γεώργιο Τερτσέτη τα απομνημονεύματά του, που κυκλοφόρησαν το 1851 με τον τίτλο «Διήγησις συμβάντων της ελληνικής φυλής από τα 1770 έως τα 1836» και τα οποία αποτελούν πολύτιμη πηγή για την Ελληνική Επανάσταση.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης με την Αικατερίνη Καρούσου απέκτησε τέσσερα παιδιά, τον Πάνο (1798-1824), τον Γενναίο (1806- 1868), τον Κολλίνο (1810-1848) και την Ελένη, ενώ με τη Μαργαρίτα Βελισσάρη τον

Παναγιωτάκη (1836-1893), τον οποίο αναγνώρισε με τη διαθήκη του.

Ο Κολοκοτρώνης, διαισθανόμενος το τέλος του, περιόδευσε σε όλη την Πελοπόννησο, όπου αποχαιρέτησε και συγχώρεσε φίλους και εχθρούς και ζήτησε τη συγχώρεσή τους ακόμη και από αυτούς που δεν έβλαψε!

Πέρασε επίσης από τις Σπέτσες και από την Ύδρα, για να συμφιλιωθεί με τον Κουντουριώτη ο οποίος στον εμφύλιο τον είχε φυλακίσει στον Προφήτη Ηλία της Ύδρας. **Συγχώρεσε ακόμη τον Σχινά, τον υπουργό Δικαιοσύνης που πίαζε τους σπουδαίους Δικαστές Τερτσέτη και Πολυζωΐδη για την καταδίκη του, την περίοδο της φυλάκισής του στο Παλαμήδι του Ναυπλίου.**

Ο Κολοκοτρώνης έφυγε από αυτή τη ζωή την 4^η Φεβρουαρίου 1843. Στην κηδεία του, οι συναγωνιστές και συμπολεμιστές του, του φόρεσαν τη στολή του στρατηγού και τα τσαρούχια του, τον έζωσαν με το σπαθί του, τοποθέτησαν μια Οθωμανική σημαία στα πόδια του να την πατάει συμβολικά και τον έβαλαν στο φέρετρο.

Σε αυτό τοποθέτησαν επίσης την περικεφαλαία και τη στολή που φορούσε όταν βρισκόταν στα Επτάνησα.

Η νεκρώσιμη πομπή φεύγοντας από την οικία του και αφού διέσχισε τις οδούς Ερμού και Αιόλου έφθασε στην εκκλησία της Αγίας Ειρήνης, όπου το πλήθος είχε κατακλύσει την εκκλησία και την περιοχή για την εξόδιο ακολουθία. Εκεί ο υιός του Κολίνος λιποθύμησε, ο Γενναίος, παρά την αρχική του ψυχραιμία, δεν άντεξε και ξέσπασε σε κλάματα, ενώ γοερά θρηνούσε ο νεαρός υιός του Πάνος ο δεύτερος, που είχε αποκτήσει με την

Μαργαρίτα Βελισσάρη, αφού ο πρώτος Πάνος είχε δολοφονηθεί στον Ελληνικό εμφύλιο

Στη συνέχεια οι χιλιάδες λαού διέσχισαν τους κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας, συνοδεύοντας το Γέρο του Μοριά για την ταφή του στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών. Ήταν ο αποχαιρετισμός στον άνθρωπο που έβαλε πάνω από όλα, ακόμη και από τη ζωή του και τη ζωή της οικογένειάς του, την Ελευθερία και την Ανεξαρτησία του Ελληνισμού.

Υ. Γ. Ελπίζω ότι την 4^η Φεβρουαρίου οι θεσμοί της χώρας, τιμώντας τον πρωταγωνιστή της Επανάστασης και της Ελευθερίας μας, θα οργανώσουν αφιερώματα και σχετικές εκδηλώσεις, ενώ τα μέσα ενημέρωσης θα προβάλλουν ειδικές τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές. Ελπίζω.....

*Ο Θεοφάνης Μαλκίδης είναι διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου και συγγραφέας του βιβλίου 1821: Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Λευκωσία: εκδόσεις Αιγαίον.

**Феофанис Малкидис. Доктор Университета
Пантейон.**

«4 февраля 1843 г.: Память Теодороса Колокотрониса.».

4 февраля 1843 ушел из жизни Теодорос Колокотронис, «Старик Мории», этот великий деятель греческой революции, главный герой Палегенезиса, центральный герой нашей Свободы .

Теодорос Колокотронис родился, как он утверждает в своих мемуарах, которые он продиктовал достопочтенному судье Георгиосу Терцетису, «в 1770 году, 3 апреля, в Светлый понедельник... на горе, на дереве внизу, в старом Мессиниан по имени Рамавуни . Он был сыном капитана Константина Колокотрониса (1747-1780) из Лимбовизи Аркадии и Георгицы. Коцаки , дочь ректора из Алонистейны , Аркадия. Семья Колокотрона с 16 века, когда она появилась на переднем плане греческой истории, находилась в постоянной войне с турками и с 1762 по 1806 год семьдесят членов семьи были истреблены завоевателями.

В 1780 году Теодору было десять лет, когда его отец был убит турками, и это событие ознаменовало его жизнь. В 17 лет он стал главой Леонтариоса, а в 20 лет женился на дочери ректора Айкатерини Карусос. В 1806 году во время преследований турками воров ему удалось бежать и укрыться на Закинфе, где он поступил на службу в английскую армию и дослужился до звания майора. В 1818 году он был посвящен в Филики Этерия и в начале 1821 года высадился в Мани, чтобы принять участие в Борьбе.

23 марта 1821 года он участвовал в составе военного корпуса под командованием Петробейса Мавромихалиса, занявшего Каламату, что ознаменовало начало и первый успех Греческой революции. Победа греков при Валтеци (13 мая 1821 г.) и падение Триполи (23 сентября 1821 г.) принадлежат исключительно Колокотронису и они навязали его как лидера революционной армии Пелопоннеса.

В битве при Дервенакии (26 - 28 июля 1822 г.), где была уничтожена армия Драмалиса, проявился его стратегический гений и правительство Кунтуриотиса назначило его главнокомандующим революционными силами. Однако то же правительство заключило его в тюрьму на Идре во время междоусобиц 1823 и 1824 годов, где он играл ведущую роль, когда сын Паноса был убит его противниками. То же правительство, которое заключило Колокотрониса в тюрьму, освободит его, когда в мае 1825 года Ибрагим пригрозил подавить революцию. Колокотронису удастся сохранить революцию, вдохновляя и

расширяя возможности греческих мужчин и женщин в трудные времена.

После освобождения он объединил усилия с Иоаннисом Каподистриасом, но после убийства губернатора, во время Регентства, был привлечен к ответственности и приговорен к смертной казни в мае 1834 года. После того, как он достиг совершеннолетия, Отон помиловал его, назначил его государственным советником и назначил генерал-лейтенант.

Колокотронис провел последние годы своей жизни в Афинах с Маргаритой Велиссарис (его жена умерла в 1820 году). **В то же время он продиктовал Георгиосу Терцетису свои мемуары, опубликованные в 1851 году под названием « Повествование о событиях греческой расы с 1770 по 1836 год» и являющиеся ценным источником по греческой революции.**

У Теодороса Колокотрониса и Айкатерини Карусу было четверо детей: Панос (1798–1824), Геннайос (1806–1868), Коллинос (1810–1848) и Элени, а от Маргариты Велиссарис – Панагиотакис (1836–1893), которого он признал в своем завещании. .

Колокотронис, предчувствуя свой конец, объехал весь Пелопоннес, где прощался и прощал друзей и врагов и просил их прощения даже у тех, кому он не причинил вреда!

Он также прошел через Спецес и Идру, чтобы примириться с Кунтуриотисом, который во время гражданской войны заточил его в тюрьму пророка Илии Гидры. Он даже простил Сину, министра юстиции, который оказывал давление на великих судей Терцетиса и Полизоидиса, чтобы добиться его осуждения, во время его заключения в Паламиди, Нафплио.

Колокотронис ушел из жизни 4 февраля 1843 года. На его похоронах конкуренты и соратники одели его в генеральский мундир и царухи, убили его мечом, положили к его ногам османский флаг, чтобы он символически шаги, и его положили в гроб.

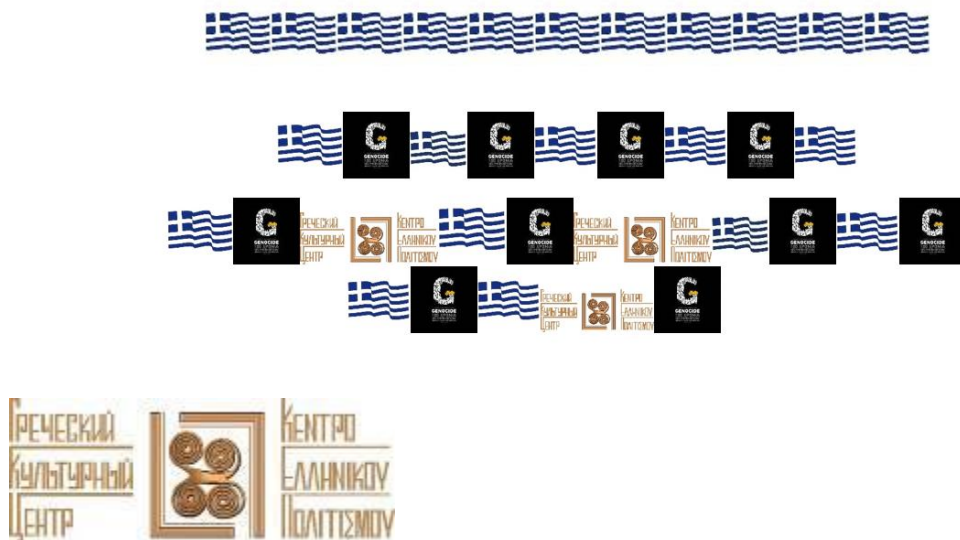
Туда же поместили шлем и форму, которую он носил, когда был на Ионических островах.

Похоронная процессия вышла из его дома и, перейдя улицы Эрму и Айолу, прибыла к церкви Агия Ирины, где толпа заполонила церковь и площадку для процессии исхода. Там его сын Колинос потерял сознание, Генней, несмотря на свое первоначальное хладнокровие, не выдержал и заплакал, а его малолетний сын Панос второй, который был у него с Маргаритой Велиссарис, после того как первый Панос был убит в Эллинике, горько оплакивал гражданское горе. война...

Тогда тысячи людей перешли главные улицы столицы, сопровождая старца Мории на его захоронение на Первом кладбище Афин. Это было прощание с человеком, который ставил превыше всего, даже своей жизни и жизни своей семьи, Свободу и Независимость эллинизма.

P.S. Я надеюсь, что 4 февраля учреждения страны в честь главного героя нашей Революции и Свободы организуют чествования и сопутствующие мероприятия, а средства массовой информации проведут специальные теле- и радиопередачи. Надеяться.....

*Теофанис Малкидис — доктор философии Университета Пантеона и автор книги «1821: Теодорос Колокотронис». Никосия: Эгейские публикации.

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα της αναγνώρισης της Γενοκτονίας των Ελλήνων της Ανατολής, «**4 Φεβρουαρίου 1843: Μνήμη Θεόδωρου Κολοκοτρώνη.**».

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

4 Φεβρουαρίου 1843 : Μνήμη Θεόδωρου Κολοκοτρώνη.

Την 4η Φεβρουαρίου 1843 έφυγε από αυτή τη ζωή ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο «Γέρος του Μωριά», η σπουδαία αυτή μορφή της Ελληνικής Επανάστασης, ο πρωταγωνιστής της Παλιγγενεσίας, ο κεντρικός ήρωας της Ελευθερίας μας.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης γεννήθηκε, όπως αναφέρει στα απομνημονεύματά του που υπαγόρευσε στον τίμιο δικαστή Γεώργιο Τερτσέτη, «εις τα 1770, Απριλίου 3, την Δευτέρα της Λαμπρής... εις ένα βουνό, εις ένα δέντρο αποκάτω, εις την παλαιάν Μεσσηνίαν, ονομαζόμενον Ραμαβούνι». Ήταν υιός του καπετάνιου Κωνσταντή Κολοκοτρώνη (1747-1780) από το Λιμποβίσι Αρκαδίας και της Γεωργίτσας Κωτσάκη, κόρης προεστού από την Αλωνίσταινα Αρκαδίας. Η οικογένεια των Κολοκοτρωναίων από το 16ο αιώνα, όταν και εμφανίζεται στο προσκήνιο της ελληνικής ιστορίας, βρίσκεται σε αδιάκοπο πόλεμο με τους Τούρκους και από το 1762 έως το 1806, εβδομήντα μέλη της οικογένειας εξοντώθηκαν από τους κατακτητές.

Το 1780, ο Θεόδωρος ήταν δέκα ετών, όταν ο πατέρας του σκοτώθηκε από τους Τούρκους, ένα γεγονός που σημάδεψε τη ζωή του. Στα 17 του έγινε οπλαρχηγός του Λεονταρίου και στα 20 του νυμφεύτηκε την κόρη του προεστού Αικατερίνη Καρούσου. Το 1806, κατά τη διάρκεια του διωγμού των κλεφτών από τους Τούρκους, κατόρθωσε να διασωθεί και να καταφύγει στη Ζάκυνθο, όπου κατατάχθηκε στον αγγλικό στρατό κι έφθασε μέχρι το

βαθμό του ταγματάρχη. Το 1818 μνήθηκε στη Φιλική Εταιρεία και στις αρχές του 1821 αποβιβάστηκε στη Μάνη για να λάβει μέρος στον Αγώνα.

Στις 23 Μαρτίου του 1821 συμμετείχε στο υπό τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη στρατιωτικό σώμα που κατέλαβε την Καλαμάτα, σηματοδοτώντας την έναρξη και την πρώτη επιτυχία της Ελληνικής Επανάστασης. Η νίκη των Ελλήνων στο Βαλτέτσι (13 Μαΐου 1821) και η άλωση της Τρίπολης (23 Σεπτεμβρίου 1821), οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στον Κολοκοτρώνη και τον επέβαλαν ως αρχηγό του επαναστατικού στρατού της Πελοποννήσου.

Στη μάχη των Δερβενακίων (26 - 28 Ιουλίου 1822), όπου καταστράφηκε ο στρατός του Δράμαλη, αναδείχθηκε η στρατηγική του ιδιοφυΐα και η κυβέρνηση Κουντουριώτη τον διόρισε αρχιστράτηγο των επαναστατικών δυνάμεων. Η ίδια, όμως, κυβέρνηση θα τον φυλακίσει στην Ύδρα, κατά τη διάρκεια των εμφύλιων συρράξεων των ετών 1823 και 1824, όπου είχε πρωταγωνιστικό ρόλο, τότε που δολοφονήθηκε από τους αντιπάλους του ο γιος του Πάνος. Η ίδια κυβέρνηση που φυλάκισε τον Κολοκοτρώνη, θα τον απελευθερώσει, όταν τον Μάιο του 1825, ο Ιμπραήμ απειλούσε να καταστείλει την επανάσταση. Ο Κολοκοτρώνης θα κατορθώνει να κρατήσει ζωντανή την επανάσταση, εμπνέοντας και ενδυναμώνοντας τις Ελληνίδες και τους Έλληνες στις δύσκολες στιγμές.

Μετά την απελευθέρωση συντάχθηκε με τον Ιωάννη Καποδίστρια, αλλά μετά τη δολοφονία του Κυβερνήτη, κατά τη διάρκεια της Αντιβασιλείας διώχθηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο τον Μάιο του 1834. Μετά την ενηλικίωσή του, ο Όθωνας του χάρισε την ποινή, τον διόρισε σύμβουλο της Επικρατείας και τον ονόμασε αντιστράτηγο.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Κολοκοτρώνης τα πέρασε στην Αθήνα με την Μαργαρίτα Βελισσάρη (η σύζυγός του είχε πεθάνει το 1820). Την ίδια περίοδο υπαγόρευσε στον Γεώργιο Τερτσέτη τα απομνημονεύματά του, που κυκλοφόρησαν το 1851 με τον τίτλο «Διήγησις συμβάντων της ελληνικής φυλής από τα 1770 έως τα 1836» και τα οποία αποτελούν πολύτιμη πηγή για την Ελληνική Επανάσταση.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης με την Αικατερίνη Καρούσου απέκτησε τέσσερα παιδιά, τον Πάνο (1798-1824), τον Γενναίο (1806- 1868), τον Κολλίνο (1810-1848) και την Ελένη, ενώ με τη Μαργαρίτα Βελισσάρη τον

Παναγιωτάκη (1836-1893), τον οποίο αναγνώρισε με τη διαθήκη του.

Ο Κολοκοτρώνης, διαισθανόμενος το τέλος του, περιόδευσε σε όλη την Πελοπόννησο, όπου αποχαιρέτησε και συγχώρεσε φίλους και εχθρούς και ζήτησε τη συγχώρεσή τους ακόμη και από αυτούς που δεν έβλαψε!

Πέρασε επίσης από τις Σπέτσες και από την Ύδρα, για να συμφιλιωθεί με τον Κουντουριώτη ο οποίος στον εμφύλιο τον είχε φυλακίσει στον Προφήτη Ηλία της Ύδρας. **Συγχώρεσε ακόμη τον Σχινά, τον υπουργό Δικαιοσύνης που πίεζε τους σπουδαίους Δικαστές Τερτσέτη και Πολυζωΐδη για την καταδίκη του, την περίοδο της φυλάκισής του στο Παλαμήδι του Ναυπλίου.**

Ο Κολοκοτρώνης έφυγε από αυτή τη ζωή την 4^η Φεβρουαρίου 1843. Στην κηδεία του, οι συναγωνιστές και συμπολεμιστές του, του φόρεσαν τη στολή του στρατηγού και τα τσαρούχια του, τον έζωσαν με το σπαθί του, τοποθέτησαν μια Οθωμανική σημαία στα πόδια του να την πατάει συμβολικά και τον έβαλαν στο φέρετρο.

Σε αυτό τοποθέτησαν επίσης την περικεφαλαία και τη στολή που φορούσε όταν βρισκόταν στα Επτάνησα.

Η νεκρώσιμη πομπή φεύγοντας από την οικία του και αφού διέσχισε τις οδούς Ερμού και Αιόλου έφθασε στην εκκλησία της Αγίας Ειρήνης, όπου το πλήθος είχε κατακλύσει την εκκλησία και την περιοχή για την εξόδιο ακολουθία. Εκεί ο υιός του Κολίνος λιποθύμησε, ο Γενναίος, παρά την αρχική του ψυχραιμία, δεν άντεξε και ξέσπασε σε κλάματα, ενώ γοερά θρηνούσε ο νεαρός υιός του Πάνος ο δεύτερος, που είχε αποκτήσει με την

Μαργαρίτα Βελισσάρη, αφού ο πρώτος Πάνος είχε δολοφονηθεί στον Ελληνικό εμφύλιο

Στη συνέχεια οι χιλιάδες λαού διέσχισαν τους κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας, συνοδεύοντας το Γέρο του Μοριά για την ταφή του στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών. Ήταν ο αποχαιρετισμός στον άνθρωπο που έβαλε πάνω από όλα, ακόμη και από τη ζωή του και τη ζωή της οικογένειάς του, την Ελευθερία και την Ανεξαρτησία του Ελληνισμού.

Υ. Γ. Ελπίζω ότι την 4^η Φεβρουαρίου οι θεσμοί της χώρας, τιμώντας τον πρωταγωνιστή της Επανάστασης και της Ελευθερίας μας, θα οργανώσουν αφιερώματα και σχετικές εκδηλώσεις, ενώ τα μέσα ενημέρωσης θα προβάλλουν ειδικές τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές. Ελπίζω.....

*Ο Θεοφάνης Μαλκίδης είναι διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου και συγγραφέας του βιβλίου 1821: Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Λευκωσία: εκδόσεις Αιγαίον.

